

TÌNH YÊU CỦA MẸ

Bà vừa bung chén cơm lên, gấp một miếng thịt gà bỏ vào chén. Con dâu liền trườn người tới lấy tay đũa đôi đũa của mẹ chồng, rồi ngọt ngào nói:

– Ấy... Ấy mẹ già rồi không có làm gì nặng nhọc, đừng nên ăn những thứ này khó tiêu lắm. Ăn chừng nửa chén cơm với ít nước tương là đủ rồi mẹ ạ.

Bà tiu ngriu buông miếng thịt gà ra, cay đắng và vội những hột cơm vào miệng mà tưởng chừng như đang nhai đá, cổ nuốt giọt nước mắt muốn trào ra ngoài, bà buông tiếng thở dài. Con dâu vừa gấp miếng thịt bỏ vào chén cho thằng Tý, con trai nàng, vừa nói với mẹ chồng bằng một chất giọng dịu dàng êm ái:

– Con cũng chỉ lo cho sức khỏe mẹ mà thôi.

Thằng Tý liền chen vào:

– Mẹ nói nội ăn nhiều, ăn thịt không tốt cho sức khỏe, sao mẹ lại ép con ăn nhiều vào là sao?

Nàng trừng mắt lên quát:

– Đồ con nít ranh. Mà biết gì mà nói. Có ăn không thì bảo?

Có tiếng chuông cửa. Con dâu đứng dậy mở cửa. Thằng Tý ngược nhìn nội, thấy mắt nội ướt ướt, nó biết nội muốn khóc, liền thở thè với nội:

– Nội đừng có buồn, để con giấu miếng thịt gà này lát mẹ con đi làm rồi con lấy cho nội ăn ha.

Nói xong, thằng Tý bỏ miếng thịt gà vào chén rồi chạy ù xuống bếp giấu miếng thịt gà vào một góc bếp. Bà nhìn theo mắt rung rung. Lấy vạt áo lau vội giọt nước mắt. Con trai của bà vừa bước vào thấy vậy vội hỏi:

– Mắt mẹ sao vậy?

Bà gượng cười:

– Ồ... Ồ hạt bụi nó bay vào mắt thôi mà.

Con dâu cắt ngang:

– Em đã bảo anh về sớm để còn đi công việc, giờ mới vác xác về. Nhà bao việc mà anh lúc nào cũng thong thả. Thôi ngồi vào ăn nhanh mà đi kéo người ta đợi.

Hắn vội trả lời:

– Em làm như anh ở không à. Ở cơ quan cũng bao việc chứ rảnh rồi gì đâu.

Đang làm việc với đối tác thì vợ hắn gọi:

– A-lô. Chiều anh ghé trường đón con rồi chở con đi ăn luôn nhé. Cơ quan em có đoàn thanh tra đến nên em phải tiếp khách về hơi trễ.

Thằng Tý vui mừng vì hôm nay được ba đón, nó líu lo. Hắn xoa đầu thằng con trai cưng của mình:

– Hôm nay con trai cưng của ba ăn gì để ba mua về ba con mình ăn với nội cho vui?

Thằng Tý ngược nhìn ba hỏi:

– Ủa... Mẹ đâu hả ba?

Hắn hôn chụt vào má con trai trả lời:

– Hôm nay mẹ bận công việc cơ quan về hơi trễ, cha con mình tự ăn.

Tý mừng rỡ thốt lên:

– Ô de [oh! yes]. Hôm nay không có mẹ ở nhà ba phải mua thật nhiều đồ ăn về cho nội ăn nhé. Ba đừng cho mẹ biết nha. Con thương nội lắm.

Hắn ngạc nhiên:

– Tại sao phải giấu mẹ?

Tý hồn nhiên trả lời:

– Bởi vì mẹ nói nội già rồi ăn nhiều thức ăn không tốt. Mỗi bữa ăn nên ăn nửa chén cơm là đủ rồi.

Hắn nghe như sét đánh ngang tai. Ruột gan như có ai đang xát muối, da thịt như có ngàn con kiến chích. Hắn chờ vội con trai đi mua thức ăn rồi hồi hả chạy về nhà mong gặp mẹ. Bao nhiêu hình ảnh tuổi thơ của hắn và mẹ như cuốn phim quay chậm hiện về trong tâm trí hắn. Hắn tức giận chen lẫn xót xa, hắn hối hận vì thời gian qua hắn lao vào công việc mà không quan tâm đến mẹ. Lúc này đây, hắn mong muốn có đôi cánh để bay thật nhanh về bên mẹ, để chui vào lòng mẹ như thuở ấu thơ, để xin mẹ tha thứ cho sự thờ ơ của đứa con mà mẹ khổ cực nâng niu nuôi dạy hắn trưởng thành như hôm nay. Mắt hắn cay xè.

Mở cửa lao vội vào nhà. Hắn đứng chết lặng nhìn thấy mẹ vịn quanh thành bếp lò mò bước từng những bước chậm chạp, hắn lao đến ôm hai bờ vai của mẹ lo lắng hỏi:

– Mẹ... Mẹ sao vậy?

Bà giật mình cười cười nói:

– À! Đôi mắt của mẹ mấy hôm nay nó mờ mờ không nhìn rõ cho lắm. Chắc tuổi già nó vậy nên con đừng có mà lo lắng...

Hắn nghẹn ngào:

– Sao mẹ không nói con chờ đi khám?

Bà cười hiền nói:

– Ta thấy bây lu bu công việc, nói ra sợ bây lo lắng mà ảnh hưởng đến công việc.

Hắn nghẹn đắng nơi cổ họng, nước mắt trào ra, hắn nức nở:

– Con xin lỗi mẹ! Mẹ tha thứ tội bất hiếu cho con! Con cũng mẹ đi bệnh viện mẹ nhé?

Hắn bỗng Mẹ lên chạy bay ra sân.

Bác sĩ nói:

– Đôi mắt mẹ anh bị đục thủy tinh thể. Tại sao phải để lâu như vậy. Ngày mai anh chờ cụ đến làm thủ tục nhập viện để chúng tôi tiến hành thay thủy tinh thể gấp cho cụ may ra còn cứu kịp. Nhưng độ sáng không được trăm phần trăm. Chỉ sáu mươi là may mắn lắm rồi.

Nhìn mẹ mò mẫm bước từng bước, nét mặt bà ngẩn ngơ mà hấn chết lặng, hấn hồi hận đau đớn. Dù mẹ từng bước mà lòng đau như cắt. Hấn khóc như một đứa trẻ, thằng Tý cũng khóc to.

Hấn thức cả đêm chỉ để viết một lá thư. Xong, hấn ôm cây đàn lên sân thượng ngồi đến sáng. Vợ hấn thức dậy nhìn quanh không thấy chồng đâu cảm râm:

– Mới sáng sớm mà đi đâu không biết. Có công chuyện cũng phải nói cho người ta biết chừng chứ.

Vợ hấn đi đến bàn trang điểm thì thấy một lá thư và một cái USB. Nàng tò mò cầm lá thư lên và mở xem thì thấy nét chữ của chồng. Nàng cười khẩy:

– Gớm. Thời buổi bây giờ còn thư với từ, cần gì thì nhắn tin là xong, cần phải mất thời gian như thế này không. Hay là muốn hâm nóng tình cảm chẳng? Nhưng với bản tính tò mò của người phụ nữ. Nàng mở ra đọc:

“Vợ yêu,

Từ ngày mình yêu nhau... rồi nên duyên chồng vợ. Anh rất mãn nguyện, anh rất tự tin khoe với bạn bè và đồng nghiệp về vợ yêu của mình, anh vui lắm, anh hạnh phúc lắm. Hạnh phúc hơn nữa là em sinh cho anh một đứa con trai kháu khỉnh thông minh. Anh thầm cảm ơn ông trời đã ban tặng em cho anh. Cảm ơn em đã đem đến cho anh niềm hạnh phúc mà nhiều người mơ ước...”

Đọc đến đây vợ hấn cười mỉm đầy sung sướng “ai nói chồng tôi không biết nịnh đầm này!” Nàng cười thành tiếng và đọc tiếp:

“... Vì thế. Anh nguyện với lòng sẽ không để cho em và con cực khổ thiếu thốn như tuổi thơ của anh và mẹ anh. Nên anh không quản khó nhọc ngày đêm lao đầu vào công việc. Đến nay thì nhìn lên vợ chồng mình không bằng ai, nhưng nhìn xuống thì nhiều người mơ ước.

Đề anh kể cho vợ yêu nghe. Thời thơ ấu của anh rất cơ cực. Anh sinh ra thì đã không thấy mặt bố.

Mẹ anh tần tảo nuôi anh, mẹ không ngại nắng mưa, mồ hôi nước mắt chan với cơm. Nhưng mẹ luôn mỉm cười khi nhìn thấy anh khôn lớn mỗi ngày. Anh còn nhớ như in không thể nào quên, năm đó anh lên 8 mẹ đi làm thuê cho người ta tối mịt mới về, vừa bước vào nhà, mẹ liền móc trong túi áo ra đưa cho anh miếng thịt gà gói trong miếng lá chuối, mẹ nói anh ăn đi cho khỏe, anh nói mẹ cùng ăn với anh. Mẹ xoa bụng nói: ‘Mẹ no

quá, đi làm thuê cho người ta, họ cho mẹ ăn nhiều lắm rồi, đây là phần của con, con ăn đi'. Thế là anh ăn ngấu nghiến còn lại xương không là xương. Một lát sau anh ra sau hè nhìn thấy mẹ gặm từng miếng xương mà anh vừa bỏ ra lúc nãy. Anh đứng chết lặng nhìn mẹ. Mẹ thấy anh thì cười giả lả 'Ồ... Mẹ thấy còn tí thịt nên ăn chứ bỏ uổng quá, chứ mẹ no lắm rồi, không tin đến sờ bụng mẹ mà coi.' Nói xong mẹ đứng lên xoa bụng cười cười nói 'ôi no quá'.

Mẹ anh đại quá phải không em, giá như lúc đó mẹ vớt anh qua một bên mà đi thêm bước nữa thì mẹ đâu phải chịu khổ chịu cực như vậy. Hay trời sinh ra người mẹ là thế đấy hả em?"

Đọc tới đây, mắt vợ hấn nhòe đi, nước mắt của vợ hấn rơi xuống làm ướt một góc của lá thư. Nàng đọc tiếp:

"... Mẹ anh hy sinh cho anh nhiều lắm. Kể không hết đâu. Nếu kể ra hết thì cả một trăm cuốn vở hai trăm trang họa may mới đủ. Anh chỉ kể cho em chuyện này nữa thôi nhé. Lúc anh lên mười, anh bị một cơn bạo bệnh tưởng đâu không qua khỏi. Mẹ anh thì không có một đồng dính túi, bà chạy từ đầu làng đến cuối thôn vay mượn, nhưng không ai cho mượn. Họ không cho mượn là phải. Bởi vì nhà anh quá nghèo, cho mượn lấy gì mà trả. Mẹ anh vừa cõng anh vừa khóc chạy vào bệnh viện. Chân không mang dép bị gai đâm chảy máu mà mẹ không thấy đau. Đến bệnh viện mẹ anh liền chạy tìm chỗ bán máu rồi nộp viện phí chữa chạy cho anh. Khi anh khỏe lại, nhìn thấy mẹ xanh xao vì thiếu máu, quần áo thì xộc xệch, chân thì rách tùm lum vì gai đâm, nhưng mẹ vẫn cười tươi khi nhìn thấy anh khỏe lại. Bà mừng quá khóc to. Rồi anh khôn lớn trưởng thành trong vòng tay mẹ, để đến khi chúng mình gặp nhau rồi cưới nhau... Anh cứ ngỡ cuộc đời anh đã bước sang một trang mới khi gặp em. Mà thật, anh đã bước sang một trang mới. Nhưng mẹ anh thì không, bà vẫn sống trong sự thiếu thốn, không được ăn no, ăn những món mà bà thích. Anh đúng là đứa con bất hiếu, anh là một thằng đàn ông không ra gì. Thằng Tý con chúng mình tuy còn nhỏ, nhưng nó biết và thấy hết, nên anh từ nay về sau, phải chăm sóc mẹ chu đáo, nếu không nó sẽ học tính anh đấy em ạ.

Hôm qua đón thằng Tý về, anh phát hiện ra mẹ bị mất mớ và chở mẹ đi khám, bác sĩ nói mẹ bị đục thủy tinh thể mà để quá lâu, nên sáng nay anh chở mẹ vào viện để nhập viện thay cườm mà không kịp báo cho em biết. Cầu Trời Phật cho mọi sự đều tốt đẹp đến với mẹ. Đừng để mẹ của anh khổ nữa Ah. Khi hôm buồn quá, nên anh cầm cây đàn lên sân thượng ngồi hát bài về mẹ để tặng mẹ khi xuất viện, anh có quay và copy vào USB em nghe thử có Ok không nhé".

Vợ hấn khóc ngất, khóc cho sự hối hận của mình. Tiện tay nàng đút cái USB vào máy tính. Giọng hấn vang lên. Phải công nhận, trời phú cho hấn một giọng ca quá tuyệt vời. Hấn vừa hát vừa rung rung đầy xúc cảm:

Cho con gánh mẹ một lần
Cả đời mẹ đã tảo tần gánh con
Cho con gánh mẹ đầu non
Cả lòng mẹ đã gánh con biển trời
Ngày xưa mẹ gánh à ơi
Con xin gánh lại những lời mẹ ru
Đường đời sương gió mịt mù
Vì con hạnh phúc chẳng từ gian lao
Để con gánh mẹ đừng can
Sợ khi mẹ mất muôn màng gánh ai
Cho con gánh cả tháng dài
Gánh qua năm ròng những ngày đắng cay
Cho con gánh cả đôi vai
Thân cò lặn lội sớm mai vai gầy
Mẹ già lá sắp xa cây
Lỡ đâu lá rụng tội này gánh sao
Mẹ ơi sóng biển dạt dào
Con sao gánh hết công lao một đời
Bông hồng cài áo đúng nơi
Đâu bằng bông hiếu giữa trời bao la
Cho con gánh lại mẹ già
Để sau người gánh chính là con con.

Mặt không trang điểm, mặc nguyên bộ đồ ngủ, nàng dốt thẳng Tý chạy ào ra đường đón tặc xi đi thẳng đến bệnh viện. Vào tới bệnh viện. Nhìn thấy chồng đi tới đi lui trước phòng mổ với khuôn mặt lo lắng. Nàng chạy ào đến bên chồng nức nở:

– Em xin lỗi anh, xin lỗi mẹ, em hối hận lắm rồi. Từ rày về sau em sẽ cùng anh gánh mẹ anh nhé.

Hắn ôm ghì vợ vào lòng nở nụ cười và âu yếm nói:

– Như thế mới là vợ yêu của anh chứ.

Thằng Tý chen vào:

– Vậy từ rày về sau nội có được ăn gà không hả mẹ?

Nàng cúi mặt thẹn thùng pha lẫn xấu hổ.

Cửa phòng mở mở toang. Cô hộ lý đẩy bà cụ ngồi trên chiếc xe lăn ra. Cô hộ lý liền cất tiếng:

– Chúc mừng gia đình. Ca mổ đã thành công ngoài mong đợi. Đôi mắt của cụ được trăm phần trăm độ sáng.

Con dâu chạy ào đến ôm mẹ chồng lo lắng. Con dâu rung rung:

– Con xin lỗi mẹ những hành động vừa qua của con đã làm cho mẹ buồn. Mong mẹ tha thứ cho con!

Thoáng chút ngỡ ngàng. Nhưng bà kịp lấy lại trạng thái và đã hiểu ra vấn đề. Bà liếc nhìn thẳng con trai rồi nở một nụ cười rất tươi và rất mãn nguyện. Điều lo sợ của bà đã tiêu tan. Bà lo sợ một điều, nếu con trai mình biết chuyện, vì bà, nó sẽ cãi vã với vợ nó, rồi dần dần vợ chồng nó sẽ mất hạnh phúc, rồi sẽ dẫn nhau ra toà ly dị thì cháu bà sẽ như thế nào đây? Nó sẽ thiếu cha hoặc thiếu mẹ, cháu nội bà không ai dạy bảo, sẽ trở nên hư hỏng hay đau buồn vì chuyện ly dị của cha mẹ. Còn con trai bà lấy người khác có được hạnh phúc hay không, hay hết cưới người này rồi tới người khác, hay chán đời mà bê tha.

Bà mừng lắm. Không phải mừng vì được sáng mắt, mà bà mừng vì con bà đủ trí thông minh để xử lý tình huống. Chứ việc gì không hài lòng thì đưa nhau ra toà ly dị là sẽ tan nát cả một gia đình. Biết chịu khó ngồi lại gỡ rối thì mới là vẹn toàn. Bà vuốt tóc con dâu âu yếm nói:

– Mẹ tha thứ và bỏ qua cho con từ lúc con về làm dâu mẹ rồi mà!

Cả nhà đều nở nụ cười tươi. Hấn kê vai vào cổng mẹ ra giường bệnh. Miệng nghêu ngoao:

– *Cho con gánh lại mẹ già
Để sau người gánh chính là con con...*

Thằng tý vỗ tay:

– Ba hát hay quá...

Thằng Tý chạy lại kéo tay mẹ của nó:

– Mẹ ơi. Ba cũng nội kia! Ba rất là năm–bờ–quanh [number 1/số 1]! Sau này... này... ba mẹ già già bằng nội, con sẽ cũng... cũng ba mẹ giống như ba cũng nội... Ha ha! Con vui quá mẹ ơi! Con vui quá nội ơi!

Câu nói ngây thơ của cu Tý đã chạm sâu vào trái tim nàng. Nét mặt con dâu tái đi, thoáng chút giựt mình và run sợ. Nàng lí nhí trong cổ họng “Nam Mô A Di Đà Phật. Cảm ơn Người đã đưa đường chỉ lối để con kịp tỉnh ngộ mà sám hối.”

Sưu tầm

Nguồn: [Blog Người Phương Nam](#)

Nguồn: Internet eMail by [huongxuan](#) chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, January 11, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH